

L a d i s l a v K l í m a

M E L I E

torzo II. dílu románu
"Údolí největšího štěstí
z rukopisné pozůstalosti

MELIE

Melia byla dcerou chudého asturského rolníka, pytláka a tak trochu i bandity. Matka časně zemřela. Již v útlém dětství byla tato neobyčejná žena všem nápadná. "Z té nebude nic dobrého!" věštil kde kdo. "V tom malém dítěti je velký ďábel..." Ani se nedá říci, že bylo by dítě bylo bývalo rozpustilé, darebné, divoce si počínající; bylo možno spíše říci, že je hodné a poslušné. Byloť v sebe uzavřené, málomluvné, jaksi zaražené; divokost jeho byla plachá. Ale činila dojem zkrotlé šelmy; nebýt přísného otce byla by snad bývala jiná; vše na ní činilo dojem zmírněnosti, staženosti.. Ale její zjev vnukal lidem ona slova. Tvářička její planula přepodivným hluboce vnitřním žářem; temná, u žena skoro příšerná divokost číhala v uhlových očích, velkých magických... Je dost mužných žen; ale k Melii nedala se přirovnat skoro žádná; neboť "divokost" žen bývá vždy žensky titěrného druhu; u Melie však bylo v ní cosi tajemně hlubokého, vskutku divokého, mužnějšího, než u "mužných" žen; příčinou byla vyšší, hlubší inteligence Melie. Ale nebylo na ní pranic mužského: byla dokonalou ženou. Dokonalá žena je vždy mužná...

Jen tu a tam vybuchl v některých činech divý její temperament. Jinak byla tichá, poddajná, velmi pracovitá již jako dítě. Více než v aktivitě jevila se její síla v trpění. Již jako šestiletá vydržela značné zmrskání bez hlesu a bez slzí; zalezla pak do tmavého kouta, z něhož oči její svítily jako kočky: doslovně: byla-li ve vášni, žhnuly její oči i po tmě.. Proslula tělesnou silou záhy. Když jí bylo deset let, byla nejlepším běžcem celého okolí.. A když jí bylo šestnáct, přemohla ve rvačce všechny muže své vesnice až na dva siláky.

Když dospěla čtrnáctého roku, řekla kdysi otci, surovému a divokému jako ona, byvší ztrýzněna: "To bylo naposled! Udeříš-li mne ještě jednou, uprchnu pryč!" To řekla velmi rozhodně její ústa, - ale oči její pravily něco víc ještě rozhodněji, - tak rozhodně, že neurvaly chlap neodvážil se napřáhnout ruku k nové ráně, ztichl a od té doby ji nechal.. Nepřál si ztratit její pracovní sílu, - a bál se - nože...

Přesto byla doma nespokojena a když jí bylo 17 let, provdala se za mladého rolníka.. Stál si zdánlivě slušně a byl slušný člověk.

Přesto necítila k němu nejmenší lásky..

Za čtrnáct dní zakázala si manželské styky.. Podvolil se..Cítil, ač nenáležel k"zbabělým" mužům, z tajemné ženy strach..Aby byla chtěla, mohla jej dostat úplně pod pantofel..Ale dlouhé, k tomu nutné procedury přičily se její málomluvné povaze..Ač byla ženou činu, věnovala větší pozornost tomu, co se v nitru jejím , než tomu, co se kolem ní dělo..Myslíla dost a také četla často; byla na ženu dost vzdělaná..

Brzo poznala, že peněžní stav jejich je špatný, že hospodářství je silně prodlouženo. Vzala otěže všeho do rukou a muž se nevzpíral. Pracovala jako kůň, málo, ale rázně vždy rozkazovala, nemluvila, jen jednala..Muž nechal všeho a dal se do pití a karet. Poručila mu, a- by toho nechal.Uposlechl,- ale dlouho to nevydržel..

Snad byla by, jsou bez něho, uvedla vše do pořádku..Ale co ona zahospodařila, on propil a prohrál..Přemýšlela, co činit..

Zatím porodila dítě. Zemřelo.

A tři dny po jeho smrti nalezen byl muž její mrtvý,- probodnutý v lese, hodinu od domova vzdálen svého..Nebylo stop po vrahu..

Přes to byla Melia zatčena..Ale nedokázalo se jí nic..Naopak dokázala své alibi. Jistý člověk slyšel v 9 hodin večer křik vražděného,- a Melia mohla dokázat, že již ve čtvrt na deset, ba snad o nějakou minutu dříve, byla viděna na návsi své vesnice,- a že čtvrt hodiny dříve krmila ještě své vepře..Tvrdiliť sice potají někteří lidé, že za čtvrt hodiny byla Melia schopna k místu činu doběhnout,- ale soud ji osvobodil..

Ujala se hospodaření sama..Ale brzo zvěděla, že dluhy jsou značně větší, než se domnívala..Činila se dvě léta, co mohla, aby zůstala samostatnou. Ale konečně přišel stateček přece jen na buben..

Teď poslechl vyzvání svého otce, aby s ním společně dále hospodařila. Přijala, na čas, nevědouc právě, co dál činit.

Za čtvrt doku nabízela se jí skvělá partie. Nejbohatší sedlák okolí se ucházel o její ruku. Měla na zkušenostech prvního manželství dost a odmítla. Doufala, že vyšine se bez nízkého prostředku manželství, - a snila o lásce..

Otce zdráhání její náramně rozlítlo... Již delší dobu nenáviděl dceru, protože se jí bál.. A umínil si, že ji "k štěstí jejímu donutí".. I pozval si dva své bratry..Byl večer..Rozdělán oheň, železa přistavena na žhavé pláty, voda přiveдена do varu, připraveny kleště, skřipce, provazy..

Co se dále dělo, bylo pro lidi zahaleno rouškou tajemství... Jen tolik věděli: téže noci vypukl v chatě požár a ztrávil ji docela. Následující den nalezeny byly tři zuhelnatělé mrtvoly..Melia by-

ly při hasení přítomna a náhle omdlela. A při této příležitosti vrazila si nůž do prsou. Rána její nebyla těžká a melia vyléčila se zas. A pak byla vězněna a dlouho ve vyšetřovací vazbě držena..Ale pak byla opět propuštěna..

My zvěděli jsme v Údolí Štěstí od Melie, jak se tenkrát vše událo a povíme to!

Přípravy k mučení byly jí nápadné; ale ne tak, aby ji přiměly k útěku, dokud byl čas..Přes to učinila si, že se bude mít na pozoru..Náhle zamkl otec dveře,- a všichni tři muži vrhli se na ni... Připraveným nožem probodla hned jednoho svého strýce,- uhnula se ostatním,- skočila za stůl a hodila jej vší silou na ně. Otec zavrátval, bratr jeho svalil se na zem..Střelhibitě vnořila i jemu dýku do hrdla..Tu srazil ji otec, mohutný chlap, k zemi, jednou rukou ji rdousil, druhou držel ruku její s nožem. Rozzuřil se urputný boj mezi otcem a dcerou, tichý, neboť oběma záleželo na tom, aby nikdo nic nevěděl..Zmítajíc uchopenou rukou zranila slabě otce..Tento rozlícen, jen nenávisť k dceři teď unášen, pustil ji hrdle a vytahoval svůj nůž. Ale zběsilá žena použila výborně tohoto okamžiku..Najevši mohutné svaly svých nohou odmetla otce, současně uchopila ostří nože, jež držela v nevolné pravici, do levice,- ještě chvíle, a bodla vztekla..Skoro současně bodl otec,- ale ona odmršťovala se již nazpět; jen slabě byla do prsou zraněna..Otec kroutí se po zemi. Dorazila jej.

A teď se jednalo o to, aby byla chytrá. Neboť vědouc, že nemůže dokázat, že jednala v sebeobraně, vědouc, že zákon i dokázanou sebeobranu často neuznává, předvídala, že "spravedlnost" ji asi zastihne..Rozhodla se..Zastavivši své krvácení, zaměnivši zakrvácený oděv za jiný, nakupila množství nábytku na sebe, položivši mrtvoly naň založila oheň,- aby zahladila stopy ran mrtvol..Rned poté tiše vyklozla ven, skryla se v polích..A když plameny vyšlehly, přiběhla zas, jala se volat o pomoc..Věděla, že domek, dřevěný, poněkud o samotě stojící, zachráněn být nemůže..Lidé se seběhli,- vody zde skoro nebylo..Bědovala, plakala pro svého otce a jeho bratry..Pak cítila, že omdlí. Vědouc, že rána její bude soudům nápadna, bodla se na oko s výkřikem: "Otec mrtev, jmění naše pryč,- nechci dále žít!" A vskutku za chvíli omdlela.

Byla jedinou dědičkou..Prodala několik políček a zařídila si ve vzdáleném městě, kde byla neznáma, hokynářský obchod..

Nedařilo se jí, ač činila co mohla. Nerozuměla obchodním věcem a měla mizerný kramářský talent..Neuměla též dobře počítat..Ale hlavně byl to její zjev, jenž kupující odpuzoval a děsil..Jen tomu

daří se mezi lidmi, kdo je jim podoben. Co vede k úspěchu? Někdo praví to, jiný ono, - ale my pravíme, že psovska nátura.

Půl druhého roku se klonila před každým hmyzem, - a konečně krámkou prodala a když všechny své dluhy zaplatila, zbylo jí tolik, co by měsíc mohla být živa..Přestěhovala se do jiného města pod Pyrenejemi a stala se tam hned tovární dělnicí..

Ale měla dva plány v mozku. Věděla, že dvojitým způsobem domůže se člověk rychle něčeho..Předně, je-li žena,prostituci, - a za druhé zločinem..

Nemajíc pitomých předsudků vrhla se dříve na prostituci..Ale ani v ní neměla štěstí. Tvář její byla dokonale krásná, tělo nanejvýš svůdné; ale přes to neměla štěstí..Mnohý mladý pán se k ní přidružil.. Ale když šlehl jej pod svítilnou divý blesk jejích očí, když zavířila mu v sluch polnice jejího v morek prochvívajícího hlasu, hleděl se ztratit co nejdříve.. "Proč jsi s ní nešel?" Táral se jednoho jeho kamarád. "Protože jsem se bál, že ta ženská mně vbodne nůž mezi žebra, až s ní budu ležet! Jak promluvila, hned bylo mně nevolno! Krásný by to byl požitek! Kdo viděl kdy takovou ženskou?..Je tichá a zdá se hodná, ale ďáběl je v ní, brachu!"

Kdo není všední, tomu se to mezi všedním světem vládnoucím hmyzem vždy špatně živí..I rozhodla se k povolání, kde rozhoduje nevšednost a žebrota a nestoudnost, ale zdatnost.. Často ztrávila teď noci mimo dům..

Jednoho jitra, ještě za šera, vrátila se vrávorajíc.. Svlékla se, na smrt bleďá a chvějíc se..Trup její zborcen byl krví..V prsou zela rána, rovněž na boku a na paži..Omyla se, obvázala a ulehla..

Ale brzo se vzbudila zas a odešla do továrny..Ale cítila při práci, že omdlí, pohádala se schválně s dozorcem a vtekle hned práci opustila. A s nevýslovným přemáháním dostala se domů, kde klesla na podlahu..

Tentýž den četla se v novinách tato zpráva:

"V lese za M. zavraždění byli dva z trhu se vracící řezníci a oloupení. I velkémusu psu jejich rozpáráno bylo břicho. Byli oba zavraždění dýkou..Po smělych zlosynech, jichž, dle všeho bylo několik, se pátrá.."

Na melii nepadl ani stín podezření..Kdo by též uvěřil, že mladá dívka, sama,zavraždila dva statné, nejen noži, ale i revolvery ozbrojené muže a řeznického psa k tomu!..

Řekla nám,znakrá jak to tenkrát bylo:

Věděla, že toho dne je v nedalekém městečku trh na dobytek, věděla, že více lidí z města se tam odebralo a že statečnější, hlavně asi dva řezníci, budou se vracet teprve v noci trochu opilí. Skryla se v lese. Několik lidí nechala jít mimo. Po půlnoci konečně slyšela hlasy řezníků, jí známých. Doufala ve vydatný lov a hrdinně se odhodlala k strašnému podniku.. Šla chlapům v ústraty a prosila je, aby jí z lesa vyvedli, že zbloudila. Řekla to bez přetvářky pokorně a bázlivě; chvělať se hrozně; teď teprve všimla si ohromného psa, jehož se bála víc než nachmelených lidí. Ale přes to zůstala pevná. Posvítili si na ni a ochotně ji vzali do svého středu za ruce jí uchopivše, do ní stále vrážejíce a hned zas, když vrávorali divergentně, div ji neroztrhnuvše, smrdutý dech do tváře chroptivě jí dýchajíce, prsy jí ohmatávajíce.. Nechala se chvíli, přemýšlejíc..Konečně rozhodnuta vzkřikla: "Hned mne nechte, sice vám dám facku!" a zároveň vymkla se jim. "Hehehe, holčičko hezká, mlč, to je toho! chyt' se nás zas!" blábolili řezníci, kymácejíce se. Ale ještě mluvili, již vytáhla holčička dlouhý tesák, jejž, aby lesk jeho předčasně jí neprozradil, již doma potřela černou barvou. "Teď se vás chytну!" řekla. "Ale ať už dáte pokoj.."A nastavila opět rámě levému,- a současně vbodla dýku do prsou pravého a bleskurychle na to i do levého,- a ještě jednou..S řevem se káceli..Tu strhl pes loupežníci na zem a zakousl se jí do ruky..Znovu kmitla se tmavá ocel vzduchem a zvíře děsně vylo s úplně rozříznutým břichem, z něhož vylézala rozříznutá střeva. Přes to uchopilo ji za stehno a strašně je prokousalo - a současně bodl ji jeden z vedle ležících řezníků do prsou..Teď zařvala i ona a vztekle bodala do zvířete a do lidí, až se žádná ze tří obětí nehýbala..Zdálí zněl křik..Omdlévajíc, jako v polosnu prohledávala kapsy a našla jednu toboleku. Ale druhou už nehledala, nýbrž, cítíc, že by nad mrtvolami omdlela, dala se na útěk..Asi 200 kroků ještě běžela, pak omdlela v hustém krovi.

Když přišla k sobě, slyšela kolem sebe množství hlasů, viděla svítilny..Rozpomněla se..Prožila teď nejstrašnější chvíle svého života..Plížila se pryč..Vícekrát již se zdálo, že bude sporozována, ale nestalo se tak. Vymkla se svírajícímu jí kruhu, pádila dále, až hlasy dozněly..Pak ovázala si jako mohla rány, zahrabala toboleku, v níž bylo peněz asi tolik, co stačilo jí na půl druhého roku skromného života. - -

Přestála nemoc bez lékaře, peníze vyzdvihla a odjela do jiného podpyrenejakého města..Jak se smála, když četla, že tři tuláci, kteří byli v lese onen večer viděni a tudíž z viny usvědčení, houpají

se za ni na šibenici k větší cti a slávě věhlasné Justitiae.

Žila teď jako soukromnice bez starostí o budoucnost. Byla rozhodnuta, že, až jí peníze dojdou, vykoná zas něco podobného, - ale méně nebezpečného. S nikým skoro se nestýkala. Každý se jí vyhýbal, - a ona lidmi opovrhovala. Většiny dní ztrávila v polích a lesích, kouříc, čtouc a sníc... O čem jiném sní žena než o lásce?

Dosud jí nepoznala, tím více po ní toužila; v ní a v dětech viděla cíl svého podivného života; neboť ustavičně vtírala se jí otázka: kam to se mnou dále povede?... Skoro všichni muži, které poznala, byli jí směšní: cítila, že vyniká nad ně nejen mužností, nejen poměrně jako žena, ale i vůbec... Cítila, že pod zevní statečností skrývá se u nich v hloubi zbabělost, že jen bohatství, šifce, světlosti ducha je pravá statečnost, že jen velký duch je vskutku statečným. Toužila, aby poznala muže vyššího než je sama, z něhož něco vyššího, vznešeného, čistě duchovního by k ní mluvilo... Ale takováto species je trochu vzácná a není divu, že nezkušená Mělia, domnívající se zprvu, že člověka takového najde v každém městečku, dlouho marně čekala...

Ale měla přec jen štěstí.

Již byla v D. více než rok a kapitálek její chýlil se ke konci. Šla kdysi polmi a potkala mladého muže, - v stejném asi věku, jako byla sama. Zahleděla se mu v oči, - ulekla se, duše i hrdlo se jí sevřely, srdéčko zabušilo... Zároveň byla překvapena zjevem mladíka, tím vyšším v něm, co odpovídalo jejím snům, - a zároveň osvítil ji prvý matný blesk lásky...

On na ni vůbec nehleděl... Zamyšleně patřily velké jeho přemýšlejší do sebe vnořené a při tom zářící oči v neurčito. Z jeho souměrné, hezké, pevné, statečné tváře vanulo ono něco, co prozrazuje vždy ducha z jemnější látky stvořeného, než za jaké je stvořeno 99 procent lidí. Byl to syn zdejšího bohatého kupce, jenž právě z Madridu, kde odbyl si universitu, se vrátil.

Následujícího dne odebrala se ve svátečních svých šatech, s vlasy krásně upravenými, trochu napoudrovaná a našminkovaná, v tutéž dobu v tatáž místa. Potkala jej zas. Tentokrát se jí zahleděl pevně v oči... Ale ihned zmizel, kráčeje velmi rychle... Pohled tento dokončil své dílo, - Mělia byla zamilována... Celý den snila o neznámém. Něco jí velmi hryzlo: že totiž pohled jeho nebyl pranic něžný, ale přímo opovrhlivý... Ale tak měl Curio ve zvyku stále se dívat... A i on myslel tento den mnoho na zvláštní dívku...

Následující den užřela jej tam zas... Zase se na ni upřeně a pohrdavě požíval... Mělia tento den už plakala. "Aspoň pozdravit mne mo-

hl!" vzlykla si. "Nebo se aspoň na mne nemusil mračit!" A celý den dívala se do zrcadla..A nakonec byla s odrazem svým spokojena..

I příští den tam šla, ač se styděla; ale řekla si: "mohu jít kam chci, on neví, že tam chodím k vůli němu,- nesmím být plna zbabělých ohledů, jako jiné ženy!" Potkala jej zas..Zase se na ni opovržlivě, skoro zlostně díval,- ale zdvořile ji pozdravil..Byla přešťastna..

Rozumí se, že následující den musila jít zas, aby si nemyslil, že je mu lhostejná, že včerejší pozdrav na ni neúčinkoval. Zase zde byl, zase ji zdvořile pozdravil a dnes se nemračil, ba trošinku se usmál..Byla ještě šťastnější..Ale následující den nešla tam, ale aby se přesvědčila, přišel-li tam on, "k vůli ní", ulehla asi kilometr dále na mez..A viděla jej.

Příští den přišla ovšem zas..Ale on nepřišel..Následující den přišli oba. Znovu ji pozdravil, ale zas se mračil a na ni jen prchavě pohlédl,- jako na ptáčka, který by byl před ním vylétl..Zas plakala a řekla si: jsem mu lhostejná..

A tak to šlo dále. Zdravil ji vždy, ale buď na ni chladně hleděl,- nebo o ni jen mžikem zavadil..Jindy byla by se rozhodla jej osloviti, - ale teď byla plachá a ostýchavá..

Uplynuly dva týdny a stále se nic nezměnilo.. "Kdybych se mu líbila, byl by už začal!" řekla si rezignovaně a hleděla naň zapomenot a v místa ona nechodit..Ale nešlo to..Byla zoufalá.. "Nikdo mne nemiluje!" štkala do svých podušek. "Jiným se aspoň líbím, - ale bojí se mne! Ale právě on, na němž mně záleží, jistě se mne nebojí, ale nelíbím se mu! Já nešťastná!.."

A pak se rozhodla, že mu dá příležitost k mluvení. Rned toho dne, když jej v dáli spatřila, přitiskla si k líci kapesník, aby myslel, že jí bolí zuby, - aby jí buď politoval,- zeptal se jí, bolí-li jí hodně, nebo aby jí, taktněji, poradil, co má proti bolesti té dělat, nebo aby jí nabídl, že jí vodičku nějakou dá.. Ale selhalo jí. Zavadil jen krátkým pohledem o její šátek a oči a šel dále..

Zašla zoufale do lesa..Kdyby se byla z něho nazpět poohlédla, byla by viděla, že se vrátil a že dost dlouho v místech těchto dlí.. Snad doufal, že se ubohá vrátí, snad teprve teď chtěl jí něco proti zubům poradit..

Následující den bodla se, uzřevši jej, do ruky, že jí krev malým potůčkem z ní stékala. Doufala, že si toho všimne, že zavolá "Slečno, jste poraněna!" - a že snad sám jí ránu obváže.

Ale zase jí sklaplo..Nevšiml si vůbec její ruky, hleděl jí jen ve tvář,- a ukloniv se hluboce usmál se..To jí vzkřísilo..

A následující den se rozhodla k něčemu ještě vydatnějšímu..

Když jej v dálce orlí oko její uzřelo, usedla do trávy vedle pěšiny a jala se číst, - aby viděl, že je vědychtivou dámou. Schválně vybrala si dílo vědecké, aby mu imponovala.. A když se blížil, vyňala vlásničku a skryla ji v husté trávě.. A teď jala se hledat..

"Není-li sprosták," řekla si, "jistě mně pomůže hledat. Nepomůže-li, pak nechci ho už nikdy vidět. Vždyť je to skandal, co všechno dělám, - a on si mne stále nevšímá! Je to hanebné ode mne! Tak hloupý teď už jistě nehí, aby netušil, proč sem chodím.. A nesmělý také není, nevypadá na to! Nepomůže-li hledat, víckrát sem nejdu, - pak ať se rmoutí on, má-li mne rád! A snad má, - jak krásně se na mne včera usmál! Ne! - přišla bych zas! usmál se tak krásně, jistě mne už miluje! U takových lidí, jako on, dlouho to vždy trvá, než se rozhoupají! Je to takový do sebe zabraný pavouček, jen myšlenky jeho proň existují, láska je u něho vedlejší.. Ne, nesmím se ukvapit! Bože, už je zde!"

A horlivě hledala.. A teď splnila se její touha.. Prudce sebou trhla, když zaslechla jeho hluboký melodický hlas:

"Ráčíte něco hledat? Dovolíte, abych pomohl?" řekl trochu nejistě a zarděl se..

"Prosím! děkuju!" zašeptala skoro, plna radosti.. "Vypadla mně vlásenka, - ale najdu si ji sama!"

"Teď si nepřejete?" tázel se, - ale přes to už hledal..

"Prosím, - když jste tak laskav, -" koktala rudá jako krev, nevědouc, co má odpovědět..

A teď oba hledali, hledali velmi pilně.. Melii napadlo, že musí vlásenku hned najít, aby se milenec zbytečně nenamáhal, ale byla tak zmatena, že zapomněla, kam ji položila.. Nikdy dosud nebyla tak zmatena. Hleděla myšlenky sebrat, kde jen ta vlásnička je, - ale nemohla myslit. A tu našel ji už Curcio, ač byl též zmaten; ale horlivost jeho ho v hledání byla převeliká..

"Zde prosím," řekl spokojeně. Zdálo se mu, že nálezem svým vykonal stkvělý čin.. Zžíral ji svým pohledem..

"Děkuju! Nestála ani za hledání!"

"Ne! Je velmi krásná, - skoro jako vy, slečno!"

Zarděl se cítě ukrutnou hloupost svého přirovnání.. Ale Melii, v radosti její, hloupost tato užla.. Ale hned se ovládl a zasmál se:

"Jakou pitomost jsem to řekl! Opuštěte, jsem zmaten vaší neobyčejnou krásou! Nikdy neužřel jsem tváře tak krásné a tajemně hluboké zároveň.. Vidím, že jste samotářka jako já!"

I Melia přišla k sobě. Vpíchla si vlásenku do vlasů a řekla, vpíjejíc se v jeho tvář:

"Ano, miluju samotu, - ale lidi nemiluju.. Oni nemilují mne též..

Nevím sama proč,- ale každý se mne straní!"

"Protože větrí ve vás jejich nízké, krotké smrduté duše něco vyššího..Obyčejní lidé nenávidí instinktivně lidi neobyčejné, bojí se jich, nadávají jim zlečinců,- ale odbočují!..

"Neodbočujete!" vskočila mu do řeči s tajemným úsměvem. Zahleděl se láskyplně v její oči.

"Tak neobyčejné, tajemnou, kouzelnou silou plápolající tváře jsem neviděl!" pokračoval svým ostře akcentovaným hlasem.."Nedělejte si nic z úsudku lidského stáda! Lidé vyšší dovedou vás ocenit..Já-- s dovolením! Smím se ptát co čtete?"

Asoučasně vzal jí knihu z klína. Líbila se jí tato smělost..Pohlédl na titulní list, znovu se jí zahleděl v oči..Měla bouřnou chuť obejmout jej..Trhla sebou též..

"Jak jste krásná a neobyčejná!" pokračoval. "Byl bych šťasten,kdyby mně bylo dovoleno, častěji s vámi pohovořit!"

"Buďte mně ctí!" zakoktala a oči se jí chvěly..

"Nuže tedy zítra,- viďte?" řekl něžně. "Zde v tuto dobu?"

"Ano!" Víc nemohla říci..

"Nebudu dále rušit! Moje pokona, slečno!"

Povstala a uklonila se, až přespříliš hluboce..Chtěla něco říci, mnoho myšlenek kmitalo se jí v duchu,- ale nemohla úst otevřít..Jak se v tu chvíli zlobila temně na osud ženy, jež musí zůstávat trpnou, zdrženlivou..Ale něco přece udělala..Uchopila jeho ruku a vřele ji, se slastným pocitem při dotyku tomto, stiskla..Jeho oči vzplanuly..Přitiskl malou ručku, která už psa a šest mužů zavraždila ke rtům, stiskl ji pak tak, že ji to zabořilo, hluboce se s něžným, extatickým úsměvem uklonil a blažen odcházel..Snažil se jít co možná pevně, ale zdálo se mu, že jde kolísavě, hopkavě, směšně..

A jak blažena byla Melia! Zpočátku hanbila se, že jej za ruku uchopila, ale pak utěšila se tím, že to znamená vděčnost za jeho slova, jež byly jí oasou v poušti..A tento den prozpívala a počínala si jako šílená..

Sešli se zas. Tři hodiny spolu lesem bloudili, mnoho hovořili,- pak se i Melia na prosbu jeho doň zavěsila,- a konečně se objeli..

"Nevěřím ti, že mne miluješ!" Vzlykala líbajíc jej. "Tak dlouho jsi si mne nevšímal, stále jako zlostně, opovrhlivě na mne hleděl a často jsi se na mne ani nedíval.."

"Milenko nejdražší!Zamiloval jsem se do tebe hned druhého dne!Ale mám tekovou hloupou povahu,- jsem příliš zabrán do sebe! Musil jsem se teprve vyburcovat! Jsem zevně často dost nesmělý, protože nejsem zde ve svém živlu! Odvykl jsem si v samotě své stýkat se s lid-

mi,- a nemůžu to též! Cítím se při tom stále tak kolísavý! A mohl jsem vědět, že mne neomítneš? Vypadáš tak hrdá a nepřístupná! Jsem trochu hrdý,- nesnesu odmítnutí, jsem v tom ohledu jako žena! Ač jsem tě ihned miloval, stále jsem se nemohl odvážit přistoupit k tobě, stále jsem v nitru svém kolísal,- hanebně kolísal! Ty mne pochopíš, ty jistě! Jsem též nováčkem v lásce - ty's první, kterou miluju,- jen --"

Přesvědčil ji úplně a polibky jeho ještě více..Následující den líbali se zas,- on nejen tvář, ale i prsy, jež také trochu ssál k rozkoši její..A ruce jeho dostaly se po nahém jejím těle až k pasu.. Ale víc nepovolila v příslosti své..

Ale následujícího dne příslost její zmizela. Ulehli v pustém krá-
ví..

Melia byla vyměněna: stala se něžná, sladká, veselá, plná smíchu, ohebná jako proutek. Curcio počínal si k ní hned zcela volně, velitelsky, někdy skoro drsně; bylo to už v jeho povaze,- ale mužná povaha milenky nutila jej instinktivně k tomu, by uplatňoval na ní svou mužskou, vládnoucí přirozenost. Ale Melii právě to bylo vhod: nic sladšího pro milující ženu nad poslušnost. Cítila s rozkoší, že vládne jí někdo, jehož převahu uznávala, jehož ducha obdivovala. Ochotně vyhovovala, se slastí se podřizovala, se smilnou rozkoší se nechala našlehat..Nebylo hodnější ženušky nad tuto strašnou ženu..

Neřekla mu tajemství své minulosti z pochopitelného strachu, ač Curcio často nepokrytě řekl, že sympathizuje s neobyčejnými zločinci. Vymyslela si svůj životní román. Řekla mu, že zdědila po své tetě malé jmění, jež postačí jí ještě asi 5 let k živobytí.

Nebyl přítelem manželství; a ona opovrhující lidskými míněními, rovněž po něm netoužila. Přes to nabídl jí je, ač věděl, že by rodiče jeho nesouhlasili..Odmítla.. Přála si odjet s ním daleko do ciziny, neboť ve Španělsku přece jen pálila ji půda hrozně pod nohama. Ale jak tam žít? Jej očekávalo značné dědictví,- a snad brzo, neboť zámožná matka jeho trpěla nezhojitelnou nemocí,- a měl jen jedinou sestru- I teď měl malé jmění, jež nedávno po strýci zdědil,- jež mohlo jim stačit na osm, deset let..Byla by si toužebně přála, aby s jměním tímto s ní prchl,- ale netroufala si říci své důvody.. Blouznila aspoň stále o švýcarských horách..

Rozhodl se. Hledat si špinavou kariéru nemínil a byl by též býval blázen. Dle výroku lékařů zbývaly matce jeho jen dvě léta. Tuto dobu hodlal ještě čekat zde, aby ji nezarmoutil..Též na sestře mu záleželo..Na otci ne,- s tím byl ve špatném poměru, neboť papírkovi nebylo vhod, že syn je málo špinavý..

A Melia souhlasila, ač věděla, co to bude mít za následek..Pří-

šerné myšlenky rodily se jí opět v mozku. Říci milenci, že lhala, - že krvavé jmění její je v koncích, nechtěla, - požádat jej o peníze se styděla.

Pál druhého měsíce, kdy jej poznala, probodla večer v lese sedláka, o němž věděla, že byl v záložně. Umíraje vystřelil z revolveru a slabě ji zranil. Na blízku v lese byli lidé. Ještě dříve, než boty, za nimiž peníze byly skryté, zula, přiběhli. Musila prchnout a zdařilo se jí to..

Byla za muže přestrojena a věřila pevně, že vyzrazena nebude. Doběhla domova. Několik hodin válela se na loži. pak tvrdě usnula..

Probudilo ji prudké zaklepaní. Otevřela, vstoupil četník. Zbledla, - ale beze chvění se oblékala. Byla rozhodnuta, co činit. Jen jeden četník..

V živůtku jejím byl revolver a dýka. Oblékala jej, - a náhle zarácholil výstřel. Četník, opírající pušku s bajonetem o zem, zařval, zapotácel se..

A sotva vystřelila, hodila naň stůl, - a sotva jej hodila, přiskočila a již se nořila dýka její do těla klesajícího. Byla jen pěstí udeřena do tváře..

Uchopila jeho pušku a vyřítla se ven. Lidé vybíhali z bytů. Vyběhla na ulici, rychlostí laně proběhla několika a octla se za městem. Řítla se k lesu..

Strážník na koni za ní. Uměla trochu i z pušky střílet. Tři výstřely, - a strážník i kůň se svíjeli na zemi..

Prchala dál a dál do pyrenejských hor. Čtyři dny i noci to trvalo, - konečně střetla se s několika bandity. Věděla, že v místech těch to řádí banditská rota. Poprosila je o pomoc, řekla jim o své minulosti. Odvedli ji k náčelníku. Rozumí se, že byla přijata. Přecně ukázalo se různými zkouškami, že vyrovná se každému členu tlupy, - a za druhé byla krásnou ženou. Dostala mužské šaty a za týden zastřelila zas dva lidi.

Aby měla pokoj od ostatních banditů, naklonila si náčelníka tím, že mu dala své tělo. Neměla, jak řečeno pitomých předsudků a ani ji nenspadlo, že stává se miláčkovi svému, na nějž teď jediné myslila, nevěrnou..

Asi měsíc byla banditkou a vyznamenala se. Pak předstíráním chytřích důvodů dosáhla toho, že jí bylo dovoleno, aby odebrala se na týden do španělské roviny. Za muže přestrojena, vlasy ostříhané, zrzavý plnovous, odebrala se rychle do D. Šťastně tam dorazila.

Nejdříve odebrala se v drahá místa, kde Curcia poprvé uzřela.. Nenašla ho tam..Skryla se v lese,- a když nastal večer, statečně odebrala se do města.

Vešla do domu, kde milenec bydlil,- odděleně od rodičů..Byla rozčilená jako nikdy dříve..

"Teď dozvěděl se již snad vše! Ví, jakou příšernou ženu si zamiloval! Bude mne milovat i dál? Zajisté je ušlechtilý,- ale což myslila-li jsem se v něm? Lidé jsou tak zbabělí a podlí..Ale on ne! on ne! Bože! Jak mne asi přivítá!"

Potichu vystoupila po schodech..Byla již dříve u Curcia..S rodinou jeho se neseznámila. S rodiči nechtěla,- ač ji k tomu vybízel,- ač byla dobře stojící si soukromnicí". A sestra, o níž mnoho hezkého povídal, byla po celou dobu jejich známosti v Zaragoze..

Připlížila se před dveře,- poslouchala..Slyšela jeho hlas..Zajásalo to v ní..A hned na to hlas ženský..Pohlédla klíčovou dírkou..

Spatřila jej,- a na klíně jeho mladou krásnou ženu. Objímala mu šíji, on držel nahý její prs zamyšleně si jím hraje..

Nebohá zavířilo v hlavě..Musela usednout..Její první myšlenkou bylo utéci,- ale statečně a zoufale rozhodla se vstoupit, aby měla plnou jistotu..

Zaklepala,- otevřela, stanula dva kroky ode dveří..Upřeně zadíval se Curcio v oči neznámého muže, slabě se trhl.."melio!" zvolal tiše,- a již byl u ní a prudce ji objal..Neznámá dáma hleděla na ni vyvalenýma očima..

"Jak jsem šťasten, žeš unikla,- že tě opět vidím!" šeptal opatrně, líbaje ji na čelo..Ale hned řekl pánovitě: "Dolů s tím vousem, fuji!" Nemohla jsi jej sejmout, dřív než jsi sem vstoupila?" A udeřil ji do zadečku..

"Miluješ mne stále?" zašeptala, šťastna z toho a přece peklo v srdci plačíc a vous snímajíc. Zasmál se políbil ji teď na rty a potrestal novým plácnutím..

"Ty's Melia?"otázala se dychtivě dáma a uchopila ji prudce za ruce.

"Ano!" odpověděla a nenávisť šlehla jí v zracích.."Kdo je to?" tázala se Curcia.

"Moje sestřička! Je do tebe ztlázněná.."

Teplo rozlilo se banditce duší..Ale vzpomněla si hned - a zašeptala mu do ucha:

"Klíčovou dírkou viděla jsem, že jí svíráš prs..Co to má být?.."

"Milujeme se velmi něžně,- a ubohá láska je vždy ta, která je jen duševní; není-li láska i tělesná, je jen málo duševní! Nemilujeme se vlastně jako milenci,- leda částečně; milujeme se jen velmi

silně jako bratr a sestra, - ale láska taková nedá se od smyslnosti odmyslit. Žárlíš?"

"Nemýluješ ji víc než mne?" tázala se znovu, stále šťastnější..

"Ne, tebe intensivněji.."

"Jsem spokojena!" zašeptala blaženě.. "Jak je krásná a milá.. Neopovrhujete mnou, slečno?"

"Obdivuju tě, miluju tě!" zvolala Oktavia, dívka asi o rok mladší Melie, hrdá, velice inteligentní tváře, divoká též po svém způsobu.. "Opovrhují lidským stádem a jeho míněním! Jásám vždy, slyšíc o někom, kdo beze strachu vzepře se jim činem, kdo, jak tomu níže se říká, dopustil se zločinu.." Znovu uchopila ji za ruku, zahleděla se na ni, políbila ji. "Je možno, aby tato malá ručka uměla tak krásně vraždit! Zabila jsi ony řezníky?"

"Ano! slečno, děkuju, - miluju vás též..., jak.."

"Dost!" pravil Curcio. "Navlékni, Melio, zas ten vous, - pryč odtud! Jsi zde dobře známa, tvé oči jsou nápadné, snad tě mnohý pozná! Rychle odebeř se z města a čekej u jezírka, jež tvoří říčka čtvrt hodiny nad městem. Čekej tam aspoň půl hodiny, - přijdu tam!"

"A já s tebou!" zvolala Oktavia. "Sestřičko, jak jsem se o tebe bála, ani nevíš, ještě víc než bratr! Onje tak chladný, stoický, - ale miluje tě nesmírně, to já vím! Budeš mou přítelkyní, viď? Tak jsem toužila vždy po družce, - ale ženy jsou nízké.."

"Já stejně, - Oktavio!" a Melia padla jí slzic kol krku.. "Nečekala jsem to, jsem šťastna!" Líbali se:

"Rychle, milenko! Líbejte se cestou do lesa! Na, rychle navlékni ten vous, ať nedostaneš! Oktavia se do tebe zbláznila, Melio, - mne to velmi těší, drahouškové moji! Tak ven už!"

Odtrhl jí ruce od sebe a Melii vyhodil.. Ta, radostí víříc, běžela k jezírku. Nečekala tam dlouho a bratr se sestrou přišli.

"K lesu!" velel. "Sestřičko, deset minut ti popřávám k štěbetání, abych pak měl pokoj!"

A Oktavia uchopila rychle Melii v pase, a spustila:

"Nevíš, jak mne dotyk tvůj blaží, sestřičko, takovou divnou hrdestí naplňuje! Objímám krásnou, báječnou dceru zla, haha! Blbě stádo se tě štítí, jako bys byla morem stížena, ale já cítím k tobě vyzývavou, slastnou lásku! Jaká s neobyčejná bytost, - co jsem já proti tobě? Tak zbabělá, jen řeč je u mne, žádné činy! Ale myslím, že budeš mne milovat též!"

"Miluju tě!" rozplakala se Melia.. "Dosud žádná žena.., - a ty tak moudrá, čarokrásná, nabízíš mně lásku, - mně chudé holce, ty bohatá dáma.."

"Bohatá dáma, haha! Teď mám malé jměníčko, - vlastně ho nemám, teprve za měsíc budu plnoletá! A dosud jsem byla jen otrokem svých rodičů, kteří mně dali do kapes vždy nanejvýš.....Ty's byla samostatná, bohatá dáma, ne já! Ty uměla jsi hrdinně stvořit svůj osud! Zabíla's opravdu otce a muže? - Ano? Zase tě mám za to radši! Bože můj, jsi to ty vskutku? Ano, tvé oči to praví! Krásná, hrdá mnohonásobná vražednice! Jaké nesmírné energie je k tomu u ženy zapotřebí! Láska má k tobě vznikla z obdivu.. - Jsou nízcí zločinci, - ale tvá tvář plane vznešeností! A máš dobré srdce, to vidím též! Jsi něžná k tomu, koho miluješ, miluješ jen toho, koho ctíš!"

Vášnivě ji Melia objala..

"Jak strašnou sílu máš, drahoušku..Můj sladký bratříček miluje tě teď víc než dříve a je rozhodnut s tebou prchnout..Vezmete mne také s sebou?"

"Sestřičko, byla bych nanejvýš šťastna..Miluju tě už skoro jako její! Bude mně mnohem veseleji, budeš-li ty u nás! On je příliš vážný, mrzutý často, málomluvný, - ale ty jsi veselá jako zoře..Opravdu, bože můj! chce jeti se mnou?"

"Ano, je to pevný jeho úmysl, tak tě miluje, - váží si tě! A já jen s vámi dvěma mohu být šťastna! Jen vás miluju, - dosud jsem nepoznala muže, jenž by lásky mé zasloužil! Ale její miluju, - skoro jako milence!" zarděla se: "Nejsi žárlivá?"

"Také jsi již jeho ženuškou?"

"Ne! Ale - myslím, že to bylo od nás dosud polovičatestí..ale.."

"Učiň tak, - a nebudu žárlit! Učiň tak! O sestřičko má! Tolik jsem vždy, zvláště když byla jsem mladší, toužila po milované družce, - a teď ji nacházím, - a je na štěstí sestrou mého miláčka! Už proto musím tě milovat!.."

"A proto též na mne nežárlíš, viď?"

"Ne! on mne miluje! I kdybych byla cizí, tak tě mám ráda, že bych nežárlila!.. Ale - nežárlíš ty?"

"Ne drahoušku! Vím, že nemohu s tebou rivalisovat, - a nebolí mne to! Nejsem přece úplnou milenkou svého bratra, - naše láska je zvláštního druhu, která nedá se přirovnávat k lásce mezi jím a tebou a nepřipouští žárlivosti. To, co jsem mu já, nedovedeš ty mu vynahradit. My dvě nemusíme žárlit, třeba budeme její tělesně milovat! Je to vše tak krásně zařízeno, abychom společně žily. Musím být s vámi! Doma jsem nešťastna! Pohled na churavou maminku působí mně jen bolest, - vskutku milovat jsem ji nemohla, protože je zcela jiná, než já, - a protože ani ona mne nemiluje a často se mnou špatně zacházela. Otce

přímo nenávidím; tyranem sice nebyl, - ale má citlivou povahu. Je s vámi budu šťastna!"

"Melio!" pravil, objímaje ji, "slyš, dříve než se tě budu ptát na tvé minulé i přítomné osudy! Musíš ovšem prchnout! Nejvýhodnější bude, přeplavíš-li se z nejbližšího přístavního města do Afriky. Sestra ti již řekla, že půjdu s tebou! Můžeš měsíc čekat? jsi trochu v bezpečí?"

"Jsem! Jsem členem bynditské tlupy, jež již několik let trvá.."

"Ó, má krásná banditko!" zvolala Pktavia a něžně ji k sobě přivinula.

"Jedná se o to," pokračoval, "aby Oktavia stala se paní svého jmění! Není to tak důležité, - ale škodit to nebude. Pak budeme moci při skrovném životě asi osm let v Egyptě nebo Syrii žít. Odebeř se, milenko, zas k banditům, jiné ženě bych to neradil, - ale ty nejsi ani žena! Budeme si dopisovat! Po měsíci všichni tři vstoupíme na loď! Pro tebe bude to as trochu nebezpečné, - ale co činit? Útěk přes Francii, Itálii, Rakousko byl by pro tebe ještě nebezpečnější! Snad i to bude pro tebe nebezpečné, vstoupíme-li my s tebou na tutéž loď; ale doufám, že budu tak chytrý, že nikoli! Snad změním ještě některé z jednotlivostí."

A mluvil s ní, nedbaje, že byla by radši mluvila o lásce a že Oktavia vskakovala mu stále do řeči o tom, co dále činit, vyptával se jí na podrobnosti jejího postavení, činil si ve svitu měsíce poem známky do notesu. Na okraji lesa se zastavil, prudce ji zlíbal a řekl tiše:

"Je prozřetelné, bychom se vrátili. Snad i tato naše noční chůze neujde úřadům. Melio má, miluju tě teď, co vím, jak umíš jednat, trojnásobně, - teď teprve tě ctím; neboť dříve jsem tebou, jako ženou, trochu opovrhoval. Můj stkvělý roztomilý blesku! musím tě mít, nejen už z lásky, ale i ze zřetskutivé touhy mít poklad..Jsem tebou úplně omámen. Jdi! napomínat bys byla obezřelá, tebe nemusím.."

"Jak jsem šťastná!" plakala usedavě mohutná ženská bytost.. "Chtěla bych zemřít teď, po těchto tvých slovech! Ty's mé vše! Můj štvanný život nemá jinak cíle..Konečně našla jsem si hvězdu v divoké temnotě své duše, - a zhasne-li mně, zemřu hned! Víím, že nová by mně nevzplála, nenašla bych muže jako tebe, - a kdybych jej našla, nemilovala bych ho, - jen tebe..A tebe, sestřičko, zdá se mně, že's on! Jak dobře, že's žena, že smím tě milovat! Jaký ráj to bude s vámi! Jaká slast, že já opovržená, nenáviděná odevšech lidí, našla jsem vás a lásku vaši!"

musil dívky od sebe odtrhnout..Plačíc a tančíc a líbajíc jej tázala se Oktavia, když se vraceli domů:

"Mnou, jako ženou, opovrhuješ, víš, drahoušku?"

"Mlč, ať nedostaneš! Nemáš sice povahy k činu tak stále odhodlané, jako ona,- ale proto, že máš širšího ducha. Dovídla bys jednat jako ona, kdybys v jejích poměrech žila a ona být na tvém místě, nebyla by sá dosud pošpinila lidskou krví..Ano, lidská krev je nečistá věc, nejnečistší na světě."

"Ať! Musím se jí pošpinit také, však se zas umyju! Nesmím za ní zůstat pozadu, abys mnou neopovrhoval..Závidím jí, cítím se bídnou před ní,- a také trochu na ni žárlím..Bratříčku, miluješ mne opravdu? hodně?"

"Než se jí pošpíníš, ať mně to řekneš, abys nevyvedla hloupost a nedostala ode mne metličkou! Miluju tě ukrutně, moje sladké stvořeníčko! Dnes musíš spát se mnou, abych viděl, že i ty mne miluješ.."

Sevřel ji prudce,- ona jej ještě více,- viděl temný ruměnc na tváři, slastné, studuplné zablesknutí v očích.

"Budu!" zašeptala,- pak přidušeně vykřikla a táhla jej tak rychle domů, že sotva stačil. "Ó, jak jsem teď šťastna!" pravila po chvíli. "miluju vás oba, a vy mne,- a pranic nebudu žárlivá! Jsem tak šťastna, že se bojím, že to nemůže potrvát, že zemru brzo.."

Melia vrátila se šťastně k banditům a vraždila dál. Dopisovala si se šťastnými novomanželi..Nesnesitelně pomalu plynul čas jí i jim..

Jak se Curcio obával, stalo se. Vzдор přestrojení byla Meli od více lidí ve městě poznána. úřady se dověděly, že byla návštěvou u Curcia; - bylo známo, že byla jeho milenkou..Ale Curcio vyslýchán nebyl, aby nebyl upozorněn,- aby zvěř vlezla do pasti..A teď byl mladý doktor dnem i nocí tajnými agenty střežen,- a Oktavia, o níž se vědělo, že zúčastnila se noční vycházky, též.

Vyšlo na jevo, že mu někdo poste restante dopisuje. Je známo, jak dbá stát o státem zaručené listovní tajemství, jedná-li se mu o něco, ne čem mu záleží..A.tak se stalo, že jeden z listů Melie dostal se místo do rukou Curcioových do rukou vyšetřujícího soudce, jenž nezvěděl z něho sice, kde Melia mešká,- ale že hodlá v Zaragoze i s Curciem a Oktavií vstoupit na loď. Bohužel byl tento list poslední ze všech, jež od ní obdržel, takže ho nepohřešil..

Měsíc uplynul, Oktavia stala se plnoletou.Obdržela své jaěníčko, - a třetí den poté odjela s bratrem, rozčilením nemohla ani jísti, do Zaragozy..Bylo umluveno, že pozdě večer sejdou se poblíže Zaragozy, nedaleko továrny na lín a malého rybníčku..

Cestou shledával Curcio, že jedná dosti pošetile..Ač nespozoro-

val dosud, že je stále špehován, chápal, teprve teď, že je to zcela možno..Ale měl se vrátit, teď, když milenka rovněž již na cestě byla, měl ji nechat marně čekat? Snad bylo by to bývalo nejchytřejší..Rozhodl se však, že se s ní přece sejde,- ale že sdělí jí pak jiný plán..Těšil se, že obavy jeho jsou jen fantasmie, jež o nic skutečného se neopírají..

Zatím bylo již telegrafováno do Zaragozy i do jiných míst..

Dojeli tam v podvečer..Vystoupiv z vlaku rozhlížel se Curcio bedlivě, nešpehuje-li ho někdo,- ale nebyl dost chytrý v tomto ohledu, aby něco tak obtížného vypátral..Oktavia byla chytřejší a špiclů si všimla..Ale teď byli zase tito tak chytří, že počínali si tak, že od podezření svého upustila..

Odjeli do města. Curcio najal si v hotelu pokoj,- vyšel zadním vchodem a toulal se se sestrou křížem krážem po městě, tu rychle, tu pomalu, zmizel ve dvou hostincích, odloučil se od sestry, obíhal rychle nároží..Tentokrát smála se mu zas Oktavia: "Nic jistého nevíš, vše jsou pouhé tvé doměnky,- a počínáš si jako blázen!" Na něco jsou ženy úžasné chytré,- ale tam, kde se jedná o zření do dálky, o chytrest, abychom tak řekli, filosofickou, jsou slepé..

Po dvouhodinovém blouzení, když se značně setmělo, vydali se co nejrychleji za město..Curcio byl spokojen, jsa přesvědčen, že, je-li stopován, ztratili stopující jeho stopu. Jednalo se mu jen o minutový rozhovor s Melií..

Našel ji už u rybníčku..Ležela, aby nebyla viditelná na mezi..Měla šat myslivce, aby nenápadně mohla mít pušku..Právě vyšel měsíc a den skoro zhasl.

"Pryč odtud!" velel, odepřev rozradostněné dívce políbení. "Náš projekt je hloupý. Nepojedeme teď!"

"Bože! ty nechceš se mnou jeti, rozmyslil jsi si to!" zaúpěla bolestně.

"Mlči!" zvolala Oktavia, objímajíc ji jako blázen.."Což čteš v našich očích nízkost?.. Jsme snad.."

"Mlč, sestřičko! Jsme snad stopováni,- hned musíme se rozejít! Vrať se, Melio, rychle zas k banditům! Odjedeš sama z některého francouzského přístavu! Zde lístek,- tam budeš číst vše nejbližší..Sejdeme se v Africe, nejspíše v Tunisu.."

"Mluvíš pravdu, miláčku? Jak jsem zklamána! Víš, že jsi stopován?"

"Nevím, ale bylo by to možno.."

"Tys najednou tak úzkostlivý.."

"Opatrný! Kde se jedná o stíhaného vraha, není žádná opatrnost dost velkou..Dříve jsem byl neopatrný,- teď nahlížím to pozdě snad.

Bojím se stále,- stále se mně zdá, že vidím četníky..Je mně tak divno, - jakoby smrt se blížila! Rychle dále!"

"Mně je podobně?" řekla Melia. "Vícekrát snila jsem divný sen o čarovném údolí a krásných dívkách v něm..Dnes v noci podivně zas,- a dívky ty mně blahopřály, že ze špinavého světa zavítala jsem k nim."

"Snila jsem též už dvakrát o podobném údolí!" zvolala Oktavia, zachvěvši se.."Sestřičko drahá.."

"Sny jsou neocenitelné!" řekl. "Tvůj, Melio, je snad varovný... Běžme raději do onoho lesa! Rychle, mám ošklivé tušení! Jak jsem šťasten, že dopřáno mně s tebou promluvit..Běž rychle k banditům,přeměň oblek, možno-li."

"Ale vždyť už nejsem u banditů!" žasla Melia.. "Což nečetl jsi mé poslední psaní?"

"Tak? kdy's jej poslala?"

"Před týdnem!"

"Hm! Rychle běžme! Snad bylo zachyce-"

"Hleď, hleď! zašeptala Melia.. "myslím, že je to četník,- a tam druhý.."

"Bože můj!" zaúpěla Oktavia. "A tam za námi také,- a tam čtvrtý.."

"Jsme jimi sevřeni,- není pochyby, že přišli sem k vůli nám.."

Oktavia musila se chytit bratra. Ale Melia zasyčela:

"Jaký strach. Vždyť jsem to já, Melia! Uteku přece,- vy nemáte se čeho obávat! Ony dva zastřelím,- za tento násep se skryju.."

A skokem byla za vysokou mezí a sňala pušku..

"Pomůžeme ti!" pravili současně Oktavia a Curcio..

"Ne, nečiňte to, prosím vás, drahouškové! Zahubíte se - -"

A již zarachotil Meliin výstřel,- a hned druhý..Jeden z gengarmů se skácel. A hned na to třesklely tři výstřely z předu i ze zadu..Melia byla slabě na noze poraněna..

"Ulehni, sestro!" zvolal a strhl ji na zem. "Pánové, na nás dva nestřílejte! Jsme nevinní! Melio, vrhni se na zem!"

"Ty - jí - nechceš pomáhat?" tázala se polomrtvá Oktavia..

"Chci! Z chytrosti.."

"Vzdávám se!" vzkřikla Melia, která měla jen dvojku..Ještě jedna rána třaskla,- a zranila Curcia..Ani nehlesl..

"Schovej revolver, sestřičko!" zasyčel, ale měl jej pohotově... Teď můžeš pošpinit se krví,- buď duchapřítomna.. I díky.."

"Odhoďte zbraně!"

"Odhoď, Oktavio jeden ze svých revolverů!- Již jsme odhodili, pánové, spoutejte nás!"

Tři gendarmové, s namířenými ručnicemi, se blížili..Melia znovu nabíjela pušku.. "Drahouškové!" šeptala, "nebraňte se!"

"Budeme!" řekl. "Jinak bys byla ztracena! Tři snad zvítězíme,- ó milenky mé! - Pozor... A teď!"

Vystřelil pevnou rukou,- a nový četník se skácel..A hned na to zarachotily čtyři výstřely..

Oktavia zranila lehce jednoho..Melia zastřelila druhého..Ale tento vystřelil dříve než ona,- a koule projela Curciovi hrudí..

Jen jeden stál na nohou a vystřelil na Melii..Ale trochu dříve vystřelila zas Oktavia..Melia byla jen lehce raněna a gendarm padl.. A ctižádostivá Oktavia přiskočila k němu a ještě dvě koule do něho vypálila..A pak vbodla mu dýku hluboko do prsou..Ztichl..

Tu zarachotil nový výstřel a koule zafičela Melii mimo hlavu..

"Za tuto mez!" vzkřikla. "Sestř-,-pro boha! Curcio leží,- ó!.."

Uchopila milence a odnesla jej za násep..Nová rána..Chybila..A znovu třaskla ručnice Melie a Oktavia pálila z revolveru..Opozdivší se četník dal se na útěk..Z nedaleké továrny vybíhali lidé..

"Pryč odtud!" zvolala Melia,- a zavzlykala.."Miláčku náš, žiješ?"

"Žiju, za chvíli umřu,- jak se - říká..Utečte, milenky drahé.."

"Nezemřeš, bratříčku, miláčku..Melio, co dělat?"

"Běž k lesu co nejrychleji! Dohoním tě!"

A uchopila umírajícího..

"Nedělej nesmysly!" chroptěl, vzpouzeje se.."Vždyť - je to komické,- vždyť zahubíš - sebe..."

Ale již přivinula jej k sobě a utíkala úžasně rychle..

"Melio,- konec..Vy dvě můžete - se u - bandi - tů spa- sit..Jemně- oškli- vo,- dusím se..Ošklivá smrt..Vezmi- to čert..Škoda,- vy dvě,- s vámi bych- - Pusť- mne..Eh- jedno! Na shleda- nou ve- věčnosti,- špi- navé - věčnosti- jako je tento- život.."

Chroptěl již jen..Plašice ubíhaly dále..Doběhly do lesa..Lidé běželi za nimi..

A tu náhle zpozorovala Melia, že milenec její je nehybný a studený..Klesla, šíleně řvouc jej objímala a Oktavia též..Chladl stále více..

"Dále!" řekla příšerným hlasem. "Ztratily jsme jej, sestřičko! Můžeš běžet?"

A uchopivši mrtvolu běžela lesem tak rychle, že jí Oktavia sotva stačila..A teď už byly tiché..Hlasy pronásledujících ztichly..

"Mrtev?" zeptala se konečně Oktavia.

"Mrtev! Tuhne! Ale je máji Sama jej chci pohřbít!"

"Máš pravdu! Nezasluhuje, aby byl pitváním zhanoben, aby svěcená voda jej znečistila, aby přišel do lidského archoviště mezi hni-
jící hmyzi my dvě jej pohřbíme!"

Ještě asi čtvrt hodiny spěchaly dál. Tu stanula Melia v úzkém údolí..

"Zde!" A položila mrtvolu do úzké skalní štěrbině, vystoupivše poněkud výše po stráni, jala se rukama a ručnicí shrnovat spasty kamení.

"Počkej!" velela Oktavia..A sestoupivši k bratrovi políbila jej ještě,- a vnořila mu dýku dvakrát do srdce..

A Melia rovněž seskočila a políbila jej,- a pak jala se podkopávat skálu..Oktavia pomáhala..A za několik minut zřítily se spousty kamení na mrtvolu, tak nemilosrdně na ni dopadající..Dívky zaštkaly,- ale pokračovaly..A za chvíli byla vysoká tři metry štěrbina vyplněna kamením a Curcio byl pohřben. Vrhly se na mohylu, líbaly kamení,- pak se objaly..

Asi půl hodiny ležely takto na ní, obličejem mokré svými a cizími slzami..Nikdo neměl nikdy krásnějšího pohřbu..

"Co dále, Melio?" tázala se konečně Oktavia, když byly opět slyšitelné lidské hlasy.

"Půjdeš-li domů, sestřičko, budeš odsouzena! Četník, který utekl, viděl tě střílet..Chceš jít k banditům? Nechceš-li, probodnu si srdce. Chceš-li, budu žít k vůli tobě. Tebe miluju, ty's on! Budu-li tě mít, budu myslet, že mám její! S tebou svítí mně ještě ve světě, jinak je tma!"

"Půjdu s tebou, sladká sestřičko! Tebe miloval..Neopustíš mne nikdy? S tebou snad budu šťastna.."

"Nikdy! A pojďme!"

Najely si v nejbližší vesnici povoz. A o půl noci vyjely na sever..

Nerušeně jely celou noc a následující dopoledne, tisknouce se ve voze k sobě, tu plačíce a líbající se, tu mlčící..Teď teprve, když Oktavia pošpinila se krví, byly pravé družky na život a smrt..

Odpoledne, když dojížděly k pyrenejským lesům, spatřily za sebou čtyři gendarmy na koních!..

"Rychle, co nejrychleji!" zahřměla Melia na vozku. Ale ten, všimnuv si gendarmů, nepospíchal příliš.

"Co nejrychleji, sice tě zastřelím!" zařvala ještě jednou Melia a vyňala revolver. Ale tu třaskl revolver Oktavie a vozka padl z vozu..

"Výborně, sestřínko!" Objala rychle Melia Oktavii a skočila na kozlík..

Ale četníci je doháněli..Oktavia vypálila na ně dvě bezvýsledné rány a ulehla do vozu...

Tu vyjeli četníci ze silnice na pravo i na levo,- za nedlouho byli v stejné čáře s vozem zběsile uhánějícím..

"Musíme odříznout koně a vsednout na ně!" zvolala Melia..Tu zarachotily již tři výstřely a jeden kůň klesl..A Oktavia zaúpěla..Měla prostřelené stehno.

Melia přeřízla postráňky a uchopila bolestí křičící družku..
"Nech mne, drahoušku! Je to marné, spas se sama!"

"Víš, že bez tebe nechci žít!" A vyšvihla se i s ní na koně a ujížděla střelhibitě dále..Kůň se pod body její dýky splašil a uháhl do polá..

Zarachotily nové výstřely..Klesl vedle malého lomu..Melia seskočila v čas, omdlévající Oktavii nepouštíc..Nové výstřely..Koule projela jí ramenem..Ale již byly kryty..

A četníci obklopili ze slušné vzdálenosti lom koldokol..

"Konec!" řekla Melia.."Vzdáme-li se čeká mne šibenice, tebe dlouholeté vězení..drahoušku, co chceš činit?"

"Zemřít!Strašná bolest! Mám strach ze smrti, ze všeho..Ale přece chci umřít,sestřičko má.Pájdeme- za-mi- láčkem,-to je to nejlepšší.Ó!"

"Má Oktavio! Má drahá, jediná! Sejdeme se zas! Zemřeš-li se mnou, zemru šťastně a krásně! Ano! za miláčkem! Sejdeme se s ním zas,-vím to! On mrtev,- ale přece se s ním sejdeme,- jak je to krásné!..Zemřeme hrdinně, má sladké děvčátko! Ó! ta bolest!"

"A- no! A rychle! Slysly mně mizí..Prorodni mně srdce,má- má-- Ale ne! Počkej! Chci umřít čestně! Nemám síly,- ale přece.."

A uchopila dýku..Naposledy padla jí Melia plačíc a bolestí se kroutíc v objetí..A pak podstoupila..

A sténající Oktavia několikrát kmitla dýkou před svým levým prsem, s tváří křečovitě sevřenou..A pak vnořila ji náhle prudce hluboko do žeber a klesla.."Curcio.."vydralo se jí ještě..

Melia políbila ještě trhající se rty a slza ukápla na bledé líce.. Pak namířila bedlivě pušku a dvě rány zarachotily..Jeden gendarm zamával rukama nad hlavou a klesl..

A pak uchopila střelhibitě dýku, krví Oktavie rudnoucí a rychle vnořila si ji, třikrát po sobě, do srdce- -

Za tři hodiny odvážili se četníci, dostavše posily, k lomu. Našli mrtvou Melii a živou dosud Oktavii. Dýka její nedotkla se srdce..

Čtenář se s ní ještě sejde.